

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZGAZDASÁGI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP. — UDVARHELYVÁRMEGYE, AZ UDVARHELYVÁRMEGYEI KÖZSÉGI ÉS KÖRJEGYZŐK EGYLETE ÉS AZ UDVARHELYMEGYEI ÁLTALÁNOS TANÍTÓ-EGYLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Kiadó- és Nyomtatványok: Balogh Pál

Aztán gyors egymásutánban termi az illatos kenyő az aranyos diót, almát, szentjános kenyeret, fűgét, s hogy édes is legyen, a sok csokoládé bonbon, szivart, pogácsát stb.

A „SZÉKELY-UDVARHELY“ karácsonyi melléklete.

Megszületett az Úr!

(Sz.-Udvarhely, 1896.)

Megszületett az Úr!...

Testet nyert az isteni gondolat

S a talad megzendül ált által

Milio agyakon:

„Dicsőség a magasztos mennyben...“

„Aldott ki jött az Urnak nevében“

E dicső, szent napon.

Megszületett az Úr!...

Kinyúlt a hitnek égi fénye

S a porlának haldokló reménye

Egy szebb életre — múlt.

Ha utunkra e fény vet világot,

Fölragyogva egy dicsőbb világot

Látunk magunk előtt.

Megszületett az Úr!...

Mig menn a hit az eget meggyújt

Lenn a földet mennybe varázsolja

Az örök-szeretet:

És mint a nap fénye, tozát ellet,

Athalotta az emberi életet

Mi égőből született.

Megszületett az Úr!...

Megrázza a szellem a világot,

Tartóztat és rabigara hagot.

Az erkölcsi nagyság

Az igazságot emelkedő szaván

A megismeret igazság hatalmán

Viva a szabadság!

Megszületett az Úr!...

A tanú századok igazsájak

Bethlehem szülőjéi egy voltak,

Fényt az hogy vesztene?

Sőt növekszik fényben és erőben

S a világot átlaszítva fenn:

Az ige, az ez szemre.

Bedő Ferencz.

Ez is „gőbé“.

(székelyi történet.)

Írta: Pálffy Aladár.

Volt nekem egy igen kedves tanárom,
kinek legbecsületesebb emlere Dömzsödi bácsi
volt, de a ki azt mondta: hogy a székelynek
két esze van. S hogy mennyiben igaz, azt
tudjuk, a kik épen köztük lakunk.

Furliagos esze járásával nem versenyez
senki, egyszerű ember és mégis rejtélyes.
Vajon nem épen ezért vagyunk-e „gőbék“.
Megtréfál bárkit, csak úgy repülnek a szájá-
ból a legszokrázóbb élecek. Gőbé biz a „szé-
kely“ és mégis, hogy haragszik érte. Ha ha-
ragszik az erdővidéki, haragszik bizony az
udvarhelyszéki is. Pedig hát... No, de halljuk
ezt a rövidke históriát.

Nevezetes híres ember volt Füzessy tisz-
teletes uram a vidéken, de még híresebb pré-
dikátor, mindenki szívesen és áhívalatt hall-
gatta beszédeit. Meg is mondta az egyik szé-
kely: „de úgy jött ki belőle, de olyan szépen,
de olyan aranyos szja van“. De ez nem tar-
tozik épen erre a históriára.

Volt a tiszteletesnek egy hallgatója, a ki
ugyancsak ritkán ment a templomba. Rende-
sen részegkedett. De egyszer mégis meg-
esett, hogy elbándokolt a templomba. Ez úgy
kora tavasszal felelt. Még nem volt virág a
fán, még csak most bujt elő az ibolya, de a
hóvirág már fehérelt az „elmenet“ hó után.

A tiszteletes ur felveszi a szent leczkét
és áhívalatt kezd a prédikációhoz, őt is meg-
lepje, hogy új hallgatója van, mert elment
Mehes uram is a templomba, kinek pedig
eddig az üvegek harangoztak és a saját jól
láplát gyomra a temploma, imádta a padinkát
és itta a bort. (Most is előbb volt az ő tem-
plomába, mint az „Islenházába“.)

A tiszteletes a felvett „ige“ után a ta-
vaszról kezd beszélni:

„Igen, kedves atyámfiai, most eljött a
tavasz, ezután Istent dicsérol madárdal mel-
letti szántófatok a földet, ezután virágról virágra
leptek, pázsit lesz minden léptek alatt. Di-
csőjétek Istent, ki felvirágozza az erdők il-
liomat a megaluja vételeit és minden ki-
hoz a földből“ (Mehes atyámfiai helyén ülni
csak léköl, sárgul.)

„Igen atyámfiai, az áldott napugyára
minden, de minden kijön a földből.“

— „Hó, ne tovább!“ — kiált Mehés a min-
denki őt figyeli.

— „Miert?“ — kérdi a tiszteletes látható
zavarral.

Azért... azért, felel türedeve Mehés
mert négy feleségemet elmentem s ha mind
kijönnek a földből, mit csináljak velök, mikor
egy is sok?!

Még a szent pap is elmosolyodott. Mehés
pedig kerül a templomot, „mint az ördög a
tömjént.“

S ők még sem „gőbé“-k.

Köny és remény.

Ha reményünk elmosták a
Könyek:

Új reményvel fölszártlani

Könyeink.

Mintsem noján arja menten

Banat,

Melyből öröm örvénye is

Tanad.

Akkor is...

Érted elek, érted halok,

Neked trok, dalogatók;

Dalolt ált a földi élet,

Dalolás köt össze veled.

Szívem is dalt pengőlt laud,
S ha szerelm s harja pattant,
Akkor is ott kőm a síron:
Hattyúlalom hozzád sírom.

A hű szerető.

Jartam-keltem a világhán,
De olyan lányt nem találam:
Ki rózsának parja lenne, —
Nála hibében szeretni!

Piros ajka mosolygása:
Piros hajnal hasadása,
Szerelmes halk süttögása:
Tavaszi szél szütyögása.

A két karja ölelése:
Virágos lomb enyelgése;
Bús szívemnek vidulása:
A ruhaja süttögása.

Két arcaja: két rózsaszál,
Kohle: fehér lilomszál;
Magyes van tüzes szemében,
Gyémánt: szíve középeben.

Abba van a nevem véste,
Nem szükség az esküvésre: —
Nem szokása hitegetni:
Kettől-harmat szeretgetni!

Piczi szja: piros málna, —
Megkívánja a ki latja;
Holdas estén — átkarolva:
Mézelt szedek — mint méh — rola.

Lépes méz van a csókjában,
Csokros szegű mosolyában;
Két nap ragyog két szemében,
Hűség: gyémántos szívében.

Megigéz a pillantása;
Eladallt a járása:
Megbahozd a nézése,
Ödvözít az ölése...

Ily kincse: királynak sinesen!
Azért hívou úgy, hogy: kincsem —
Hát: a fönlakozó Isten:
Raja — két kezét áldást hintsen!

Bírt Pál.

Családások.

— Két bakfis levelet. —

Lelekem Erzsikém!
Kínondhatatlanul boldogtalan vagyok. Sze-
nem vörösek a sirástól, a mamám minduntalan
orvosért akar küldeni, annyira elsapadtam nehány
nap óta. Gyöngöden kerdezősködök bajom felől,
én pedig könyekre fakadok s aztán ő is velem zokog.
Mi az én betegségem? Azt nem tudja senki,
talan még az sem, a ki okozta. De előttem, edes
angyalom, nem tudom eltitkolni, föltárom szívemet
egészen, tén könyvebb lesz bánatom, ha megosz-
tom veled.

Mindez egy férfi miatt, van. Oh a nyomorult! Azaz dehogy, sőt nagyon kedves, legalább nekem az, csak ő nem akar tudomást szerezni érzelméről. Te nem ismered őt s milyen boldog vagy! Már két hónapja lakik nálunk s ez idő neki nem volt elég arra, hogy engem észrevegynék, pedig nem is vagyok csúnya, ha tüköröm igazat mutat s a rám pazarolt bókok mindenike nem volt hazugság.

Megpróbáltam már mindent. Kézerködmint vele, még kacsingatást is rá: nem használtam semmit. Feltekinténné akartam tenni s a szemközti lakó kaddal elegettem. Pedig ez — sorkötő megjegyezve — akkora malta, a mekkorát nem hordt többet a föld, kár rá a szép egyenruha. Észre sem látszott venni! Ha meg elhittam sétálni, képzeld csak miről beszélt? Hogy a népszínház homlokzata el van rontva, hogy ennek vagy annak a házának gyöngye az alapzata s még egy emelet alatti összedül. Jaj Isteneim, milyen mérges voltam azért. Mégis megbeszéltem neki, mert technikus s mint varjón fölök más az ember. De igazán, te ezek a mértékföltek tán még a szerelmét is körözöl mérik?

A múlt vasárnap nagy társaság gyűlt össze nálunk, csak éppen te hiányoztál edesem. Ott volt ő is. »Haragszom rád«-ot jatszottunk; mindig rád dobaltam a zsebekből s o egyetlen egyszer sem viszonzotta, hanem inkább Róra németek, azaz a kis kasszánálunk mondogatta: haragszom rád. Nem is szolok azóta a néhez. Ha kártyázunk persze, hogy mindig ő volt a »Fekete Péter«, pedig mellette ültem s megcsigant, hogy buzsa azt, a melyikre ráteszem a mutató ujjamat. S talán meglett? Csak azért sem szóla.

En egész kifogytam minden leleményességből. Már pedig kedvesem, az a férfi, a ki ebből nem ért meg annyit, a mennyit kellene, az vagy nagy szamár, vagy — tudja az Isten — közel van ahóva.

Egy időre felhagytam minden eszabítási kísérlettel, nem is akartam egyáltalán törödni vele. Csakhoggy nem ment olyan könnyen, edes lelkem, mert mikor már emelte azokat az észbontó feleket szemem, megvoltam babonázva. Azt mondja a mamám, hogy álomban mindig hozzá beszélek s az ő nevet emlegetem. Te hát katarzotálom szerelmes lettem bele, de nekünk úgy, hogy ha más ferid meglettam, mindjárt elfelejtettem az ő porge bájuszt, mint manapság minden leány szokta, hanem igazán: csak ő volt minden gondolatom.

Azt utolsó eszelhez folyamodtam. Alhozz, tudod, a melyik mikor rendesen diadlára szokott segíteni. Nem volt más most, mint nyitni csikkal lépni föl, s nyilatkozatra kényseríteni. Az alkalom is megjött nekemokra. Mamek templomba mentek, csak én maradtam otthon a cseledekkel, no meg az én technikusom.

Gondolt most mit tettem? Én, tudod, én, kiről az igazgatóno azt mondta, hogy legszerényebb és legilletendőbb lány vagyok az egész nevelésben, bementem Henczey — így hívják — szobájába, hogy adjon nekem egy levelepapírt, mert hitetlen, kell írni valakinek, manna pedig magával vitte a kérsénykönyvűt. Szavarna rögtön felugrott s kérésgeálni kezdett az asztaloknál, én pedig leültem a díványra s — a teljes siker reményében — meg ott maradtam.

Sóka beszélgetünk, de hogy mit, azt nekem sem ártom el, maradjon üdvözítő titkom. Nem is emlékszem jóformán mindekre, csak arra, hogy egyszerre atkárólak derekam s forró ajkát az egyénre nyomta. Leírhatlan az érzés, s mi akkor erőt vett rajtam. Bajusza kéjesen csiklandozta arcomat, lehellete olyan hódítón legyintett, hogy észmelettem is majd elveztettem. Még csak egy ilyen pillanat s aztán hadd tudjon — nem a te-met! — az esküvő... Nem tudom egész határozottan, hogy visszatartam-e csókját, de úgy hiszem, igen.

A mamákéj ép akkor jöttek haza; hallottam a csenget a szobámban eledők. Oh, milyen boldog voltam! Minden szavát megfogadtam a mamának,

harm felesétem volt. Oh a nyomorult! Azaz dehogy, sőt nagyon kedves, legalább nekem az, csak ő nem akar tudomást szerezni érzelméről. Te nem ismered őt s milyen boldog vagy! Már két hónapja lakik nálunk s ez idő neki nem volt elég arra, hogy engem észrevegynék, pedig nem is vagyok csúnya, ha tüköröm igazat mutat s a rám pazarolt bókok mindenike nem volt hazugság.

Igazán, minek is van férfi, ha mind olyan, mint a mi Henczeyek? Ha mind olyan éreketlenek, mint a marjany s csak egy pillanattal leülnek, vagy gyávák, mint a nyúl s csak akkor van egy kis bátorságuk, ha mi, gyöngye nek, biztatjuk. Ha én volnék fiatal ember, ne félj, nem kellene nekik kínálni, rabolnám magam a csókot.

Édes Erzsikeim! Szeretném elhallgatni, a mi ezután következett. Könnyem hullanak a papírra, mikor e sorokat írom.

Masnap — egész véletlenül — találkoztam vele az utcán. Észrevettem messziről és felela közeledett. Ugy örültem; azt hittem, hogy most részletes vallomást fog tenni és ígygtektem is a körülményekhez mérten, elég szende arcot vettem.

Üdvözláson köszöntve, mellem csatlakoztam. Mindjárt a tegnapi történetekről kezdett beszélni s kert, hogy bocsusam meg megmondandótlanságot és tekintsem az egészét úgy, mintha valami gonosz alom lett volna.

Mit szóltam volna te erre, edesem? Válaszolt egyrészt öszintén. Nem kikapadt volna mind a nagy szemem és nem összeszédta volna szemeteinek, hogy ilyenem nem előallni, mikor sokkal kevésebb témáról is lehetne értekezni? Könnyekéi rossz alomnak tekinteni, mikor nem szeretett soha vonatkozni a rajztáblájánál mást, de tőtem, a ki imadom és gyűlölem is egyszerre, illyesmit kívanni, az igazán nagy lelkeslenség.

Nem tudom már, mit gondoltak a felől az ember felől? Félek lehet: ezt megengedem, de olyan feriatlannak lenni, mikor kimutatam a napnál világosabbban, hogy szeretem, az teljes lehetetlen! Talán megértetlenül válnam? Nem gondolom. Vagy a csókját nem adtam volna vissza s ezzel ingereltem magam ellen? Ez is alszisztan enlelksem, hogy nem maradtam adosa. De hat akkor mi bántja?

Az a bamba meg azt hiszi, hogy én nehezelelek rá, pedig ha tudna mennyire várom a jelenet ismétését, tudja dobna a rajzpapírt, fátburgú a technikat és repülne karjaim közé.

Rölkön mondjak, hogy fúrangosak és kiszámíthatatlanok vagyunk s ime, hogy megall összes tudományom ezzel az izével szemben!

Ha talán valami jó tanácsot tudnál adni, siess és vigasztal meg vele epedő barátmod!

P e p i t.

Aranyos Pepikem!

Miert kellett ennek így történni? Miert vagy éppen te, a ki utambá állít a sors, véletlyátszaltol fel a véletlen szeszélye.

Oh Pépi, bel nagyon igaz, hogy a bűn nem marad bűntelen nekül! Bűnön a titkolózás, bűntetelem a győző feltekénység s a csodálót szívesen égető fájdalom. Te rád vagyok feltékeny kedvesem; te tartod kezéd közt jóról hódoltságom, melyet szettepethet a árnyéknyi pillanattal s hogy ezt ne teled legjobb barátoddal szemben, átadom tüköröm kulesat, melyet eddig feltevé őrztem mindenkitől.

Megjöttél és megcsókolt hát teged is Henczey István? Epen úgy mint engem!

Hatalmába kerítette hát a te szívedet is, almaidban kísért s elrabolja nyugalmadat? Eppen, mint az enyimet és ki tudja még hányat?

Csalás! Fért, te lánybolondító...

Pedig nekem azt mondta, hogy szeret, utamat fog jönni; s mikor hitetlenkedni akartam, csókálk zárt a ajkam s olyan biztató nyájassággal tekint-

ett rám, hogy veteknek tartottam tovább kételedni szavamban és éresem.

Még diak volt, mikor megismerkedtem vele, ha jól emlékszem nyolcezeradiká jart. Akkor őszszel jöttem haza az angol hiszszonykölcsi s valami mulatságon vis-à-vis-ín lett a negyeshen. Marekkor boldogult után a lejárás asszonya, de úgy tett jónindcsikkal, mint vele és velem is. Rá sem nézett senkire, csak komoly és udvarias volt mindenki iránt. Meghódítottatlannak látszó magatartása és keveset törődése mindenkivel: csavarja el csak leány fejét és forgatja ki jóformán az eszméiből.

De hát ugy is van! Milyen az a fiatal ember a ki csak folytonosan bókot mond, deieser szemünkbe s nem mer vagy nem akar őszintének lenni? Sokan ezt szeretik, de lásd én ki nem állhatom, a ki hizeleg s olyan edes, mint a cukros víz. Nekem ferid kellett és kell ezután is, nem állfe papuschos, kinek ha azt parancsolom, hogy a cipzemet g-mulloba ki, alázatosan lejárjék, vagy ha kell a füzemet kapcsolatom be vele, sőt ha nekem úgy tetszik a frizuram is rendbe hozza. Hanem ferid, a ki engedelmesre kényseríti s kinek azért bódólok, mert elég erős arra, hogy — ha kell — meg is tudjon veledmezni!...

Ilyennek hittem és hiszem most is Henczey Pistát s ez a büvöri láncozt láthatoz. Ő nem jart utánam, mint annyí sok mas, én pedig hátra keresztet motót a találkozára. Nem látszott érdeklődni irántam, de valami mégis azt sugta, hogy én több vagyok rá nézve más lányoknál, ha nem is mutatja az egész világnak.

Ellett az ősz, tel, a nélkül, hogy vele hosszabbban beszélhettem volna. Sorra jártam minden balt s a ki egykiben sem láttam: az én ideálom volt.

Tavasszal rájöttem, hogy sejtelenem nem alaplatam, őt varakozáson felülti dolgokat között velem egyik unokabátyam. Hallgass o-ak ide, érdekelni fog téged is.

Valamni nagy lümpols alkalmával szoba kerülték a lányok. Szólták-szajgáltak, mint mi szokták a ferákat. Többek közt egy joggyakornok azt közöskértatta meg, hogy neki az én személyem — mintha nagyon bűnöm! — egy esceptet sem tetszik. Lehet, hogy valami sikamos megjegyzést is fűzött szavaihoz, de ezt bátyám elhallgatta. Hanem úgy vagotte mondogták, Henczey villogó szemekkel ugrott oda s egy képen történetile, hogy a nyárcipő jogasz harmat is fordult a székéről. Masod- vagy harmadnap a ferdi varoshoz termelen megverekedtek kardra, minek eredménye az lett, hogy Pista sértetlenül maradt, a másik arca pedig fölletl a szája széleig fekete füstalrommal volt sokáig beazasztra, jobb kezét két hónapig is felkötve hordozta.

Ezek után, drágam, nem csodálkozhatsz, ha örültem beleszerettem. Ugyan ki is ne imádna őt, ki életét teszi mas kardja élere, csak azért, mert kedvesét, beszámíthatatlan állapotban, valaki csunyanag mondogta.

Egyetlen vágyam lett ajkairól hallani, a mit tettel oly megfogathatallan bebizonyított.

Nem sokára majjalist rendeztek a kollegiumj kertben. Elemtent, mert bizon hittem, hogy ő ti lesz. Ott is volt! Oh, ez este attem a földi menyörasz összes gyöngyörűségeit, hogy soraid velem után annál melyebben zuhanjak ábrándjaim felhővilágba a valóság porába. Eleinte felt hozzám közelebbi, szemem lesütötte, ha ránéztem s kerülni látszott. Unokabátyam aztan — az én kérsésemre — addig kapoztatálta, a míg tánczra kért. Repültünk körül; minden elűnt előlem, nem láttam senkit és semmit, csak szívt éretem az enyémén dobogói, csak karjainak gyöngéd szorításaitartott fel az, elbukaszt. Keveset beszélt, de annál többet mondogtál látszó semmi. Minden negysem el volt már gerve s — én — rábuzva a valasztat — még neki ártam a masodikál. Mit törtödtet, ha mégis haragszik az a masok.

Teljes hatalommal bírt már egész lényem felett; olyan voltam kezében, mint egy bab, a kívül tetszése szerint játsziható.

tudja meg, ledönteni az utolsó váfalat: szegényre, a fennem bírdeltéi demokracizáltak...

Ma ri. Hóg-hóg? Nagyon burkolton leplez valakit; legyen őszinte, mint tanító tanítványhoz szokott!

Ne ve lo. (félre). De nem, megbántom ártatlannal (fenn). Kiasszony! én bűnös vagyok, furdál egy bűnös szöveg, hogy legyek nem az előre megítélt irányban vezettem, tülösba csaptam, mely lehet bűntudat, de most nem kötelességen.

Ma ri. (felül). Az talán, hogy nem kizárótló nemet a francia felszólalással, hanem bevezetelmeket abba a világba, mely lelkesedni tanított mellyen élek, melyet büszkén valók magamnak! Hög feltarta edes magyar nyelvem szépségeit s meghordozta képzelőmet abban a bűbajos virány mezőben, melyet ön magyar irodalomnak nevezett s ön elhívni? Ha csak ez az ön bűne, akkor büszke lehet rája!

Ne ve lo. (Ki asszony? konyolyn mondja?)

Ma ri. Még kétértelmű? Őszinte jelkesítéségem nemre nem predálom talán.

Ne ve lo. (Ki asszony?) Van-e szöb jutalma a tanítónak, mint a mikor talia tanítással eredményt, nevezetesen igaz hitvallást... Barm, val-e erjen, büszke vagyok ön is kiasszony? hogy, munkam magat termo talara hulltának.

Ma ri. (dől). Folytassa tehát; talia, hogy híve vagyok a földi fogom az isteni gondviselésnek azt az orjáit, melyben ön hozzánk jött.

Ne ve lo. (Ki asszony?)... (félre)... ha szeret... ha meghallja... gyanúba hozom... elzár... jönnék... (fenn). Kiasszony! A mor megért kötelességet...

Ma ri. (hirtelen újra feláll). Mit mond, ön valaki ér?

Ne ve lo. (erzékenyen). Fejtálatomig, önnek hol eleget felhőtlen székelt étem... a tanítást magam befejezem... több teendőm nincs...

Ma ri. (erzékenyen). És ön megosztana önök itly varatlán, mi lelkesnek szírianykát adva, felémet ebből a felület, sport után sóvárgó leányvilág? Ön megosztani tenni?

Ne ve lo. (félre). Bocsátat kiasszony! Czelom el van érve... állomást ide lejár... ki-nevezésem is várom... a tavozom kell a kezdő érdekében. Fogadja el, azozom abban hűségemmel utolsó oktatásom... (lassan emelkedő pathos). Ha majd hitvársal fogva eljövök az az üdvözítő körülmény, melyben, kegyed is gondolkodna a kis családtagok kiképzéséről; szenteljen egy emlékpéretet ifjú korára, merítésen abból tanúságot és ne feleddje ki abból a nevelés házias irányát. Őntse lelkükbe Vorosmarty verének nemzeties hűtéseket, Arany tollának népies zamátját és Petöfi szírvének halálján idealizmusát s tanítsa meg őket arra, hogy az éleli küzdelem homokján egyeztessenek össze Széchenyi nemis lelkesedést Kossuth gyűlö hazafiaságával, Deák bölbe mérsékletével. Ezen irodalmi szent haromszám mint megannyi hősök, haláluk után csillagokká valva, ott fognak ragyogni Magyarhon fényes egybátoltján örökök ökökbe isten omel (oda megy, kezeltőre érzékenyen átlának egymás mellett).

Il jelenet.

Voltak. Superbia.

Superbia. (lassan ajkát nyitva). Most rajta kaplam. Ah! tanító ur! Ezért kedves az óra, ugy-e drága kiasszony!

Ne ve lo. Asszonyom!...

Ma ri. De mama... (félremontra sür).

Su p e r b i a. Mi volt itt?

Ne ve lo. Semmi illetlen, befejeztem a lez-ket és távozni akartam.

Su p e r b i a. Micsoda Kossuth, Petöfi, Deák nyeket kiabált; elakarra rontani leányom? Hat nem franciázna és nemre fogadtam föl?

Ne ve lo. Megtalalom Asszonyom! bűnt követtél el, de olyan bűnt, melynek neve hazafias erény!

Su p e r b i a. Mi köze lányomnak a hazafias erényhez; tudjon franciául, németül, az eleg! Ez a divat most!

Ne ve lo. Nem ön hitom ki az őszinteség, hanem kegyed. Kihámodom, mi szívtelen felelek. (Ma ri boldogan felhív.) Ez a haj talia asszonyom? Ezért nem lehet nagy és mellő vesévtárs Magyarhon, merl a teljes családok nagy része ugy gondolkodik, mint kegyed.

Bősebe futnak, ha lányuknak keletegret és ékszer akarnak venni, mer. Bees hűzelg az arany értékek. Kálldólló bevetődött cölomait szomolykre bizak gyomokaikei nevelést, kiket sem faj, sem nyelv, sem házias érzés nem köt e házhoz s drága pénzén fizetik őket hazafiatlan munká kerl, míg a szegény magyar nevelő családaiába veszik; különbséget tesznek életben, rangban s odavetnek hónap végén rangos 5-10 frtot, mint kutyának a kifolt kanczot.

Németül tanítják e hazánk bűntelenét és, földrajzot s a nemzeti büszkeség legirágabb, kincseiről, a honi irodalomról egy kukkot sem hall a karhözatnak kellett jelke lany, pedig ott hűg asztalikon nagy költéim diszkölte: sem zarából. Merl jelenen minsmakkai állati be foras szívet a kozmopolitikus szűk fellogas. Legyek har áldozat, de talponnem kánpa meg sola rövid tanításomat isfen unneki föl.

Ma ri. Ma boldog anya; most gyermekei a magyar hazafiaság erős őslapja.

Döln.

Edison első találmánya.

Edison gyűlöti a jótallatokat, de különösen a riportereket s meg különösen az interviwereket. Mind e mai napig egyetlen újságunk nem sikerül a vele valami hosszabb beszélgetést folytatni. Pedig sehol az interviw művésze nem erte el azt a lökelyt, mit a yankeek hajaz. Az amerikai riporter kitalálja a legosthonofutóbb csempéket, hogy kiskaszárja az érdekes egyenes valóságait. De Edison kijátszta a legügyesebbeket is.

Egy newyorki naplap szerkesztője mégis meginterviwolta a photographiáziáiról felállapítást. De az is furcsán tört ki Edison s szerkesztője véledelmű talákozott egy professional beauty szalonjában. A társalgás kezdetben a természetudományokról folyt, később airt a korszállított föltevésekre és találmányokra, majd specialitáit Edison találmányait jöttek szóba. A szerkesztő ugyeszen lehasználta az alkalmat, így szólt Edisonhoz:

— A propos, mester, melyik volt az ön legelső találmánya?

Edison, ki eddig eleink részt vett a társalgásban, megerte, hogy jómagaslatát van dölke, egyszerűen nem lett, mit a bal. De a szerkesztő szamított a lölyégek kíváncsiságára s nem csodálódott. Ő maga nem kérdőszókat tovább, de a csinos asszonyok és leányok egész serege vette át az interviwerek szerepét. Addig ostromolták Edisont, míg végre engedett s a kérdésre így felelt:

— Mikor még csak szegény cselémet voltam s utcazóró-tetára harsányan kabalva arattam az újságokat, fejem tele volt hatalmas ózimekkel, de szívtén és érzékeny kétségbeeslen úres volt. Egy szép napon azt olvastam egy napi lapban, hogy egy gazdag bankárnak pénzszekrényét, melyekről azt hitte, hogy minden vezély, kalamajka ellenbiztosítva vannak, szembetűnően feltörésztették. Egszere egy ottel-cakozott át agyamon. Felkerektem a bankart s így szóltam hozzá:

— Uram, én felállítalak egy biztos eszközt, mely feltöltetül megvédi az ön pénzszekrényét.

— Ah! Lehetőség-e? És mit ker ön ezen találmányair?

— Egyetlen leánya kezét, vagy... Rosszas megfontolást után a bankár beleegyezett. En hazatemet, munkához fogtam s par nap múlva a készleteket realkalmaztam a bankár pénzszekrényére.

Hat nappal ezután felkerestem őt s az arghán találtam.

Uram, ön tegnap este Sára tájban ki akarta nyitni egy kasszát?

— Igen, ugy van.

— De alig, hogy éreztette a szekrény zárat, erős villamos átlés erte s ön ma reggel eszméletlen állapotban feküdt. Most már jobban érzi magát?

— Igen, de mégis...

Nos, ez az ön találmánya. Az, ki ezentül az ön pénzszekrényéhez fog nyúlni, két napig, vagy ha önnök betesz, öökre eszméletlen marad.

— Ima első találmányom authenticus története — végge szavai Edison.

— És a bankár leánya? — sürgettek a leányok és asszonyok.

— Őt nem kaplam feleségül.

E percében a szerkesztő újra Edisonhoz fordult:

Mivel oly kegyes volt, Edison ur, megmondani nekünk, melyik volt az első találmánya, nem volna oly szeretteim mellő azt is elárulni nekünk, melyik az utolsó? ez ide szert?

— Ugyan! De hat az a kis történet, melyet az imént volt szívtelenem önöknek elmesélt!

Francsiából:

Troubadour.

Apróságok.

Végzetestestevés. Miert vagy oly szomorú, kedves ferjem... Kérle az asszony ferjét a ki orvos.

Képzeld e-deme! Tegnap egy volt betegem halotti jelentése kibűtése alkalmával s által okos ezim rovatba kibűtése alkalmával az ön nemet vezettem be!

Lo nánias. Egy asszony hemegy a patiháza s azt mondja a gyógyszerésznek:

— Borzasztón háj a fejem; nem adhatna valami szert ellene, hogy végkép elmúljon?

— Oh igen, nagyon. Ill van egy pompás szer. Van egy betegem, a ki tizenegye év óta használja s a világot sem folyamodnak más szerhez.

Ki a gavalier? Szabó: A mi engemet illet, en gavalier embertől sola sem kérem a pénzem.

— De hatlia, nem fizet? — kérde egy ismerőse.

— A mint valaki nem fizet pontosan, akkor már nem is gavalier. Es ha már nem gavalier, akkor már kérem a pénzemet.

Az evfordulo. A menyecske (szemrehányólag): Ma van házasságom tizedik evfordulója s maga egy szoval, egy szal virággal se emlékszik meg nál!

A ferj (gondolkodva): Ha meggondolom... hogy ha esküvőm napján tíz évi feyházra teltek volna, ma már szabad volnék!

Boldog élet. Köt barátai. A zarából kikerült, evet mikor találkozik egymással.

— Boldog vagy-e? — kérde az egyik.

— O, barátom, nem is tudok, hogy örvény vagyok? — Es te?

— Ne is beszéljünk erről, kedvesem. Teljesiten boldog vagyok. Ferjem korán megy el hazulról, a házam kívülébelet s késő ejel jo háza...

— Egy szoval, ugy erzem magam, töltötlen örvény volnék.

Igazsága van. Fedit a pap a paraszot, ki feleséget kóztudomás szerint venni szokta.

— Hőgyan, Szentó gazda, kend veri, mint halom a feleséget? Ezt igazán nem hittem volna kendről! Ezért megbíztam az Isten.

— Hagyja el, tisztelőm uram. Akinek itni kell a feleséget, azt ugyis elegge megbíztatta az ég ora.

PETROLEUM.**ELSŐ MAGYAR PETROLEUMGYÁR**
raktárában
BETHULENFALVÁN

(a Boros Károly szeszárakára területén)
első minőségű és szalonpetroleum
hordó számba gyári őrben kapható
minden időben.

Értékezhetni Kassay Ákos úrral.

Uj, elegáns,

két hónapig használt butorki (1 szalon garnitúra,
1 ebédlő-asztal, 6 szék, 1 ágy, 2 márványlapos
éjszakai szekrény, 1 márványlapos mosdó (útkorrel)
olcsó árban - darabonként is - azonnal eladók.

Hol? megmondja a kiadóhivatal.

Richter-féle Horgony-Pain-Expeller
Liniment Capsici comp.

Ezen hírhedt hűtőszert először az 1860 meggyőzések-
nek, mert már több mint 27 év óta meggyőzően, fajda-
lomcsillapító hatású és kímélő alkalmatossággal készítenek,
ezért, a meggyőzőséget a meggyőzőséget is az orvosok
által tudósok és mindenki számára meggyőzően
valódi Horgony-Pain-Expeller, gyönyörű Horgony-Pain-
Liniment, mint minden más, hanem igaz meggyőzően
azért, melynek egy határozatlan sem kellene hiányozni
40 kr., 70 kr. és 1 ft. üvegekben árban minden minden
gyógyászati kórosodás van. Gyárak:
Török József gyógyszerész Budapest, Be-
nyócska alkalmatossággal van forgalmazva. A
több kisebb boltok árban van forgalmazva. A
nem akar meggyőződni, az minden egyes
Horgony-Pain-Expeller és Richter gyógyszer-
és alkalmatossággal van forgalmazva. A
Richter P. A. és társai, és társai, és társai, és társai.

Szám 19963 - 96. szb.

Pályázati hirdetmény.

Udvarhely vármegyében a VIII. községességi
körösvízi állomás lemondás folytatásába jött.
Ezen köröz. Szentgyörgy-Állomás, Ká-
polnás Állomás, Lővén és Állomás községek tar-
toznak, Szentgyörgy-Állomás körzettel, a hol
az orvos köteles lakni.

Fizetés évi 400 ft. és természetbeni szállás.

A körösvízi állomás a homoródi gyógyfürdő
fürdővezetői teendőit végezve, azért külön 200 ft.
fizetés is a fürdőben két szobából álló lakás
illetti.

Aszerinti rendelkezések, valamint a mentők
díjai is szabályozva vannak 50 forint 5 ftig. va-
gyonlatlan betegek díj nélkül gyógykezelendők.

Járvány kiűzése vagy hivatalból lett kikül-
detésnél a körösvízi díj nem illeti, csak termé-
szetben kiszámítandó tüvár vagy annak ára kilé-
netének 15 kr.

A körösvízi köteles leendő havonként és fél-
évenként a járási orvoshoz egészségügyi jelentést
és kimutatást beküldeni.

Pályázni kívánók felhívhatók, hogy az 1876.
évi XLV. évi ártalamban felszerelt folyamodva-
nyukat 1886. évi január 15. ig alatti járási főszolga-
bírnok adják be. A választási határidő 1897. évi
január 17-ik napjának délelőtti 10 órája. Jár-
tási Szentgyörgy-Állomás, Kápolnás Állomás, Lővén és Állomás községek.

Székelj-Udvarhely, 1896. decz. 12.

Dr Demeter,
Bécsigárdi.

ÁLLANDO NAGY RAKTÁR

a legjobb minőségűnek ismert

Singer varrógépekből.

Az „ADRIA” magyar és Gritzner „durlach” világhírű varrógéppalakkal
feltöltött olcsó árakban, részletezésre is!

Feltétlen jótállás mellett.

Nagy választék **varrógépek, fűzők és forgópisztolyokban.**

A **lábaltalati cementgyártás főraktára.**

Építéshez vasgerendák, kulcsvasak, épület vasalások, tető lemezek a legolcsóbb
árakban és gyorsan szállítottnak.

Gyertyánffy Jónás fiai
vaskereskedése Székely-Udvarhely.

Könyvnyomda, könyvkötészet.

A Székelyföld legnagyobb és legolcsóbb nyomtatvány raktára.

KÖNYVNYOMDA, KÖNYVKÖTÉSZET,

KÖNYV- ÉS HIRLAPKIADÓVÁLLALAT, LEGNAGYOBB ZENEMŰ-RAKTÁR, PAPIRKERESKEDÉS

SZÉKELY-UDVARHELYEN.

Van szorosodás t. verőm és a u. érd. község **székes** ügyeembe ajánlani, miszerint megrendelőim könyveim, lelkis-
meretes és gyors kiszolgálása tekintetéből: **TELJESSEN UT ÉS A LEGKITŰNŐBB GÉPEK-
KEL FELSZERELVE,** könyvnyomdát

könyvkötészet

berendezésével egészítettem ki és minden nével nevezhető könyvkötő munkát a leggyorsabb fűzőtől a legliszebb kiállítás
kötésig **TELJESSEN minden versenykötő olcsó árakon** **TELJESSEN** és a leggyorsabb elkészítve, kiszolgálók.

Felszereltem továbbá könyvnyomdát az **Udvarhely vármegyében** eddig nélkülözött

LYUKGATÓ (PERFORÁLÓ) GÉPPEL

is, melynek segítségével **szelvényes jegyek, bérletek, vásári vámozdulatok** - mindazon nyom-
tatványokat, melyeket eddig előlloval kellett szétvágni, **bélyegszerűleg meglyuk-
gatom** így könnyen kezelhetővé teszem; egyúttal legújabb szerkezetű

SZÁMOZÓ GÉPEMMEL

nyomatott számokkal is ellátom.

E szerint tehát azon helyzetben vagyok, hogy a könyvnyomdászat és könyvkötészet terén, a legkényesebb igényeknek
is megfelelőleg.

A melyen tisztelt közönségnek irántam tanúsított eldigi nagybecsű pártfogását megköszönve a további előretörések vésem-
ben is hárva, igyekvő fogok, hogy az ezután is kiérdemljem. Vagyok és maradok

Előfizetéseket bármely fővárosi vagy vidéki lapra a tisztá előfizetési árban, postadíj felszámítása nélkül, elfogadok.

Székelj-Udvarhelyen, 1896. november hónapban.

Kész szolgálatul:

Betegh Pál.

Könyv- és hírlapkiadóvállalat.

Nyomatott a kiadóhivatalban: Betegh Pál könyvnyomdájában, Székely-Udvarhely. 1896.